

Pesti utca

Sok lakás van most üresen a városban. Azok, akik elköltöztek, minden cók-mókjukat magukkal vitték, s többnyire csak az üres falak maradtak utánuk. Néhány üresen álló lakás ablakjában, erkélyén azonban cserépvirágokat hagytak ott, árván. Talán nyiszlett volt a virág, talán az új lakásban már nem lenne hely a számára, nem volt érdemes elvinni, hát ott-hagyták. A lakást kevesen nézik, a házmester sem törődik vele.

Ha ilyen kitett, elhagyott cserépvirágokat látunk, melyeket most nem öntöz, nem gondoz senki, az az érzésünk, hogy gondjainkba kellene vennünk őket, akár a gyermekvédő egyesületeknek az elhagyott, árva gyermekeket, vagy az állatvédőknek a gyámolításra szoruló állatot. Meg kellene alakítani „az elhagyott növényeket védő egyesületet.”

•

Rége a gyermekre a felnőtt ember a hitrege varázsával hatott. Nagynak, hatalmasnak, erősnek látta, sőt hatalmaskodónak, erőszakoskodónak is. Félt, tartott tőle, irigyelte és bámulta. Remegve közeledett feléje, mint élet és halál urához, kegyét kereste, boldog volt, ha az rátekintett, ha kegyeskedett szóbaállni vele, ha leereszkedett hozzá.

Ma fordított a helyzet. A felnőttek – talán büntudatból – zavarba kezdtek jönni a gyermek előtt, a kelletténél jobban kezdték tisztelni őket, s az okos gyermek ezt azonnal észrevette. Vérszemet kapott, vissza is élt a helyzettel, s ma az az igazság, hogy a felnőtt közeledik félő izgalommal a kicsinyek felé, figyelni őket, lesi parancsaikat, óhajaikat, kegyeikbe akar férkőzni.

Megfigyeltük a fürdőhomokon, hogy milyen szívtelen ridegséggel utasítják vissza a gyerekek a feljükk közeledő és velük barátkozni akaró felnőtteket. Visszaadják a kölcsönt – kamatostul.

•

A keskeny, népes mellékutcák magas házaikkal, sok-sok lakóikkal mindig kissé Olaszországot, Nápolyt idézik eszünkbe. Egyik ház harmadik emeletéről zsinigre akasztott, főlhúzható kosárka csüng alá. A házban lakó fűszeres abba rakja a harmadik emeleti terebélyes, nehezen mozgó asszonyosság

számára az ennivalót, fűszert, amit az kis papírlapon kér tőle. A pénz is bele van csomagolva a papírosba. A harmadik emeleti lakó kihajol az ablakon, s húzza, huzigálja fölfelé a tele kosárkát. A kép most egészen olaszos. Milyen hangulatot tud teremteni egy ilyen zsinegen rángó ügyes kis kosárka ...

1932. október 5., szerda, 5. old.

Pesti utca

Budapestre megérkezett a yo-yo. (Már van derék magyar neve is: sodrókának hívják.) Egyszerre – egy napon – lepte meg az embereket. Olyan hirtelen, olyan hevesen támadt, hogy az okosabbak jobbnak vették nem is védekezni ellene. Ezek ismerték a járvány természetrajzát. Azok, akik elsők között kapják meg, könnyebben túlesnek rajta, a később fertőződöttek nehezebben menekülnek belőle.

Asszonyok, lányok, öregek, gyerekek, felnőtt férfiak sodrókát pöndörítnek az utcán, jól öltözött hölgyek a gépszekérben, a villamosban, amíg a kaulauz jegyüket lyukasztatja, egyik kezükkel titokban a sodrókát próbálgatják visszasiklatni kezükhöz, felnőtt emberek a sétatéren kikapják a gyerekek kezéből, s tanulgatják. Hiába sírnak a gyerekek, nem adják nekik vissza. Egyik gimnáziumban, csupán a nyolcadik osztályban húszat koboztak el egy délelőtt a tanárok.

Tízpercben aztán ők maguk sodrókáztak a tanári szobában. Alig akarták abbahagyni.

•

Egyik utcai fülkébe fiatal nő tér be telefonozni. Barátnője azalatt odakünn várja az utcán, az üvegalitka előtt.

A fiatal nő leemeli a hallgatót, bedobja a húszfillérest, tárcsázik, s kimerítően beszélget.

Amikor később az utcára lép, bosszús arccal szól a barátnőjéhez:

– Na ebbe a telefonfülkébe se jövök többet.